

Lovbog siger: Børnene skulle kjende Fader og Moder, forbandet være den, der skjuler Fader og Moder for dem, og Folket skal raabe Amen. Og saa kommer der bagefter: Broderen maa ikke gifte sig med sin Søster og Faderen ikke med sin Datter, og saa sættes der Dødsstraf derfor. Det er det, der er Blodskam. Men som Følge af denne Hemmeligholdelse leve Folk i Blodskam. Hvem veed, hvormange der her i Landet leve i Blodskam, hvem veed, om ikke de Børn, som ikke kjende deres Fader og Moder, leve i Blodskam? Seg beskylder ikke Noget, ikke Regjeringen, thi vi ere Alle skyldige deri, skyldige i den store Skam og Skjændsel, som Christendommen lader styrte ned over os. Læse vi i den gamle Pagts Menigheds Bog den Tordentale, som Esaias og Jeremias holdt, og vi da tro derpaa, vel at mærke — der er Mange, der ikke gjør det — ville Haarene rejse sig paa Hovedet af os. Staten fremmer altsaa Blodskam gjennem vore Love her i Landet: En Broder kan ægte sin Søster, en Fader sin Datter, en Søn sin Moder. Vi have noget Historikk derom. Og et saadant Hus skulle vi lade bestaa, som trækker Forbandelse ned over det danske Folk, som trækker Forbandelse ned over os? Seg mener, det er et større Spørgsmaal end Smørspørgsmaalet. Det følger naturligvis af sig selv, at, fordi man ikke vil have de hemmelige Fødsler, saa kunne de derfor nok komme paa Fødselsstiftelsen og føde, men de skulle nævne, hvem der er Fader, undtagen i Nødstilfælde. Og saa er der disse Restriptioner om Hemmeligholdelse fra Forde-mødrene og Attester om Daab og alt det Krimstrams, der nævnes, og al den Hvissen og Mumlen; den maa høre op. Hvorfor er der nemlig al den Hvissen og Mumlen? Fordi det ikke er i Sandhedens Tjeneste, men i Usandhedens Tjeneste. Derfor er der al den Hvissen og Mumlen, som man ikke veed Bested om, og saaledes føre vi Barnet aandelig ind i denne Ulykke. En æret Landsthingsmand har holdt et Foredrag om, hvilke Forvildelser man fører Barnet ind i ved at skjule, hvem dets Fader og Moder er. Seg mener, at denne ærede Landsthingsmand sagde mange gode Sandheder der.

Det følger fremdeles af sig selv, at, naar det er bevist og paavist, og Bedkommende selv har anerkjendt, at han er Fader, saa skal Barnet have Lov til at bære hans Navn. Nu har det Lov til at bære Moderens Navn, men Moderen har ogsaa et Stammenavn, naar hun ikke er gift, og hvorfor skal det da kunne bære Moderens Navn, men ikke Faderens? Naar det er

bevist, og han har vedkjendt sig det, saa maa det dog ligesaa godt have Lov til at bære hans Navn som den ugifte Moders. Og ligesaa vel som et uægte Barn skal arve Moderen og Moderens Frænder, saa siger jeg, at naar Faderen dør, uden at efterlade sig ægte Børn, bør det ogsaa arve ham. Hans Enke skal naturligvis have, hvad der tilkommer hende, det Halve af Boet som sin Part, og derefter som Urv en Trediedel af Mandens Halvpart, men de to Trediedele af denne tilkomme ikke Enten, saaledes som Lovgivningen nu er; de tilkomme Faderens Brødre og hans Slægt. Men saa har det uægte Barn efter min Mening Ret frem for nogen af disse til at arve ham, og man kommer saa til at afsætte dets Part i Boet, thi Enten kan ellers let sætte det Hele over sig, og naar man blot sætter nogle Penge hen, er det jo ikke sikkert, at det kan slaa til. Er hans eget Barn ikke nærmere end hele denne fremmede Slægt, Broderbørn, Søsterbørn osv., og der sker jo herved hverken hans Enke eller hans ægte Børn nogen- somhelst Uret. Hvorfor ikke gaa dertil og lade de Herrer, der leve udsteiende, faae Følgerne at føle, det gjør Gavn paa Slægten, at der statures Exempler, saa kan den komme til at tage sig ivare, om ikke af anden Grund, saa af Frygt. Vi gjøre ikke Enten eller det ægte Barn nogen Uret, men vi forlange, at naar Faderen ikke efterlader sig ægte Børn, saa tager hans Enke sin Boeslod, og dernæst tager hun igjen af hans Boeslod, hvad der tilkommer hende efter Loven, men det, der saa derefter vilde tilfalde hans Slægt, hans Broderbørn og Søsterbørn, det er det, som det uægte Barn skal tage.

Der er En, der har sagt til mig: Naa, nu kan det betale sig for en Pige efter Deres Forslag at faae et uægte Barn, nu kunne de derigjennem faae det og det. Tak skulle de have, sagde jeg, hvorledes har De læst Forslaget, De har læst det, som Janden læser Bibelen. Her staar, at der skal ud nævnes en Bærg. Faderen kan kræve en Bærg udnævnt, der har at vaage over Pengene; Moderen faar dem ikke, idet han kun giver til Moderen saa Meget, hun skal have, forsaavidt hun har Barnet hjemme, og Resten vaager han over til Barnet. Vil man da virkelig ikke unde de uægte Børn en Bærg. Nu er det dog, som Christian den 5tes Lov bestemmer — ja, for ikke at blive alt for vidtløftig (jeg kunde jo ellers tale lige til Kl. 4) maa jeg forudsette, at De have læst en Del af, hvad der staar i Betænkningen, og endvidere, at de, der ikke gjøre Indvending mod Hovedpunkterne, ere